

כליל על גבי המזבח, ועורות לכהנים⁽⁹⁷⁾. ובכך נתיישב הפסוק, מה שנאמר "אשם לה" היינו הבשר לה', ומה שנאמר "אשם הוא" היינו העורות לכהנים⁽⁹⁸⁾.

אלמא אית ליה נדבה לרבי שמעון, שמותר חטאת בא לנדבה, שהרי הוא תמה על רבי יהודה "אם כן בטלה מדרשו של יהודע הכהן". וקשה על רבי אמי: מה משמיענו שלרבי שמעון נופלים המעות לנדבה?

ומתצינן: **איצטריך להשמיענו! כי סלקא דעתך אמינא**, היינו אומרים: **כי [במה] אית ליה נדבה לרבי שמעון**, רק בחד סידרא, בסדר אחד, כגון, המפריש מעות לחטאתו והוזלו הבהמות וניתותרו מן המעות —

אבל בתרי סידרא, בשני סדרים, כגון, הפריש שני צבורי מעות לאחריות ונתכפר באחד, ודחה לשאר המעות, לא, אינו סובר שהולכין לנדבה, אלא לים המלח, כשם שסובר לגבי המפריש שתי חטאות לאחריות, כמבואר —

קמשמע לן, משמיענו רבי אמי שגם בשני צבורי מעות סובר רבי שמעון שהמותר הולך

לנדבה.

אמר רבי הושעיא: המפריש שתי חטאות לאחריות, שאם תאבד אחת מהן יתכפר בחברתה, **מתכפר באחת מהן וחבירתה רועה**, ואינה מתה.

ומבררת הגמרא: **אליבא דמאן**, אמר כן רבי הושעיא? **אילימא**, אם תאמר: **אליבא דרבנן**, קשה: **השתא**, אם אפילו המפריש לאיבוד, שנדחית בכפרת האבודה, אמרי רבנן: **לאו כאיבוד דמי**⁽⁹⁹⁾, ואינה מתה. וכי המפריש לאחריות שלא נדחית מעולם — **מיבעיא**, ליה למימר שאינה מתה?!

אלא, ואם תאמר, שאמר כן **אליבא דרבי שמעון**, ומחדש רבי הושעיא שרבי שמעון מודה שאינה מתה —

איך יתכן לומר כן, **והא**⁽¹⁰⁰⁾ **אמר רבי שמעון: חמש חטאות מתות**, בכל אופן שהוא, ואחת מהן היא שנתכפרו בעליה ואפילו אם הופרשה לאחריות [כמבואר לעיל] —

ומסקינן: **אלא**, אמר כן, **אליבא דרבי**,

97. נחלקו רבותינו, מה הוא מדרשו של יהודע הכהן. רש"י במסכת זבחים [יא ב] כתב, שהמדרש הוא שמותר נופל לקרבן עולה. וכן מוכיח הגרי"ז [זבחים ה] מדברי רש"י במסכת פסחים [עג א], ועיין עוד בחידושי מרן הרי"ז על הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין פרק ה].

98. לישנא אחרינא [בשיטה מקובצת]: **השתא יש לומר אבודה בשעת הפרשה רועה**, שתי חטאות לאחריות, **מיבעיא!**

100. גירסת השיטה מקובצת.

97. נחלקו רבותינו, מה הוא מדרשו של יהודע הכהן. רש"י במסכת זבחים [יא ב] כתב, שהמדרש הוא שמותר נופל לקרבן עולה. וכן מוכיח הגרי"ז [זבחים ה] מדברי רש"י במסכת פסחים [עג א], ועיין עוד בחידושי מרן הרי"ז על הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין פרק ה].

אבל הראב"ד בפירושו על התורת כהנים [ויקרא פרק יב כא] כתב שהמדרש הוא שהעור ינתן לכהנים.

וכן מביא התקלין חרדין [שקלים שם] בשם הגר"א, וכן מוכח מגמרא כאן.

ומחדש רבי הושעיא, כי [במה] אמר רבי ש"המפריש לאיבוד כאיבוד דמי", רק במפריש לאיבוד, והופרשה משום שחטאתו נאבדה. אבל בהפריש תחילה לאחריות, לא⁽¹⁰¹⁾ אמר רבי שהיא מתה אלא רועה.

מביאה הגמרא משנתנו להקשות על רבי הושעיא האומר אליבא דרבי שמפריש לאחריות אינה מתה.

תנן: המפריש חטאת והרי היא בעלת מום, כלומר, נפל בה מום, מוכרה ויביא⁽¹⁰²⁾ אחרת תחתיה, והראשונה לא מתה מפני שכבר נמכרה ופקעה קדושתה. אלו הן דברי התנא קמא. רבי אלעזר בריבי שמעון אומר: אם קרבה שניה קודם שנשחטה ראשונה, והיא עדיין בעולם – תמות, מפני שכבר כיפרו בעליה באחרת, אף על פי שאינה תחת ידו וחולין היא, בכל זאת יש עליה תורת חטאת המתה.

קא סלקא דעתא, המקשן סבר, שטעמו דרבי אלעזר בריבי שמעון, הוא: משום שכרבי סבירא ליה⁽¹⁰³⁾, המחמיר וסובר "מפריש לאיבוד כאיבוד דמי", אפילו שאותה השניה

מעולם לא נאבדה, וסובר רבי אלעזר ברבי שמעון שאפילו בהופרשה לאחריות עבור הראשונה שנפל בה מום,⁽¹⁰⁴⁾ נמי, גם כן תמות.

ורבי סובר כמותו, ושמע מינה שרבי סובר בהופרשה לאחריות שהיא מתה, וקשה על דברי רבי הושעיא?

ודחינן: לא! אין להשוות דברי רבי אלעזר ברבי שמעון לדברי רבי! רבי מודה בהופרשה לאחריות, מפני שמתחלה לא הופרשה לאבודה.

ודילמא, יתכן לומר: רבי אלעזר ברבי שמעון כאבדה, כאביו רבי שמעון – סבירא ליה, דאמר "חמש חטאות מתות בכל ענין", אפילו כשלא נאבדה האחרת ולא הופרשה לאבודה ואפילו כשהופרשה לאחריות, וסובר בנו רבי אלעזר שהוא הדין בהופרשה תחת בעלת מום ואפילו אם כבר נמכרה.

ומקשינן על רבי הושעיא מהמשנה במסכת יומא לגבי שני שעירים [ומבואר לעיל כב א

101. לישנא אחרינא [בשיטה מקובצת]: עד כאן לא קאמר רבי אלא שנמצא בשעת הפרשה דמתה, אבל שתי חטאות לאחריות, לא.

102. גירסת המשנה.

103. ברש"י יש כאן שתי לשונות ועל אחת מהן כותב שהוא "פשוט". השיטה מקובצת והגר"א גרסו שהשניה פשוטה ורש"י בחר בה, והיא המבוארת בפנים. ואילו הצאן קדשים גרס על הראשונה שהיא

המובחרת. והיא [לענ"ד]: כשם שרבי סבר שאבודה בשעת הפרשה מתה משום דאחר כך כיפרו בעליה, כן סובר רבי שמעון בן אלעזר. כלומר, בכל אופן שהוא, המתכפר באחרת מתה הנשארת. וגם רבי סובר כן, ואם כן, הוא הדין במפריש לאחריות.

ועדיין אינו מבואר כל הצורך.

104. וביתר ביאור על פי רבינו גרשום: אם אפילו בנמכרה הראשונה ואין קדושתה עליה, סובר רבי אלעזר ברבי שמעון [והוא הדין רבי] שהיא מתה, כל שכן במפריש לאחריות.

— כג א:]

תנן: השני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה לפי שאין חטאת צבור מתה.

ויש לדייק: הא דיחיד — מתה.

ואמר (105) **רב** (106): אם ירצה (107) יתכפר בשני שבזוג ראשון, ולא נדחה במיתת בן זוגו, כיון ש"בעלי היין אינן נדחין" וכשהוא מתכפר — בשני שבזוג ראשון מתכפר, ואידך, ושעיר השני שבזוג שני, הוה ליה כמפריש לאחריות, כלומר, הרי לא הופרש תחת "אבוד" שהרי לא מת מזוג שני השעיר לה' אלא של עזאזל (108) ולא של ה', וקתני, ושנינו: לפי שאין חטאת צבור מתה, הא דיחיד מתה, מוכח ש"הופרש לאחריות" מת, וקשה על דברי רבי הושעיא?

ומתצינן: אין השני כ"הופרש לאחריות" אלא כ"הופרש לאיבוד", מפני שרב סבר (109) כרבי יוסי דאמר [יומא פד א] גבי

הפריש קרבן פסח ואבד והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון, ושניהם לפניו. איזה מהן יקריב? חכמים סוברים איזה שירצה. ואילו רבי יוסי סובר "מצוה בראשון" —

וגם בשעיר זה סובר רב "מצוה בראשון". נמצא שהפרשתו את השני — הוה ליה תחילת הפרשתו לא לשם הקרבה אלא לשם "איבוד", שילך למיתה [אם היה של יחיד] כאשר יקריב את הראשון לשעיר הנעשה בפנים, ובשעת הפרשתו ידע על כך! — על כן אמרה המשנה שכל הטעם שאינו מת הוא משום שהוא של ציבור ואילו היה של יחיד היה מת —

מה שאין כן במפריש לאחריות, כיון שיש באפשרותו לבחור איזו מהן שרוצה ולהקריבה, והיה יכול גם להתכפר בזו השניה — לא שייך לומר שהופרשה מתחילה לאיבוד, אלא אדרבה הופרשה מתחלה להתכפר בה (110).

105. גירסת הב"ח והגר"א.

106. כתבו תוס' [בשיטה מקובצת]: מרבי יוחנן הסובר שמתכפר בשני שבזוג שני לא מצי פריך. כי הראשונה שהיתה ראויה ונדחתה, ודאי שהיא גרועה משתי חטאות לאחריות שמתחילה הופרשה על הספק וכאשר לא נתכפר בה לא "דחאה" בידים. על כן השעיר הראשון שנדחה מת [אילו היה של יחיד] ואילו השניה של הופרשה לאחריות אינה אלא רועה.

107. כן כתב רש"י.

אבל תוס' לפי ביאור החק נתן סוברים, שהמקשן פירש דברי רב שחייב להתכפר בראשון. ואילו התרצן מחדש שאינו "חיוב" אלא "מצוה" בעלמא.

108. הקשו תוס': הרי לעיל הביאה הגמרא משנה זו להקשות על רבנן אליבא דרבי אבא הסוברים "מפריש לאיבוד, לאו כאיבוד דמי" והגמרא הניחה שהוא בדוגמת ה"מופרש לאיבוד", ואילו עתה אומרת הגמרא שאינה כהופרש לאיבוד אלא כהופרש ל"אחריות"? ראה תירוציהם.

109. גירסת רש"י.

110. כן כתב רש"י.

אבל רבינו גרשום כותב "ולי לא סבירא לי". פירוש רבי הושעיא אינו סובר כרבי יוסי שמצוה בראשון. ונלענ"ד לבאר דבריו, שאינו חולק עם רש"י,

תני רב שימי בר זירי קמיה דרב פפא, שנה לפניו ברייתא, בלשון זו: אבדה בשעת הפרשה — לרבי מתה לרבנן תרעה. אבדה בשעת כפרה — לרבנן מתה לרבי רועה.

אמר ליה⁽¹¹¹⁾ רב פפא: איך יתכן לומר שאבודה בשעת כפרה לרבי רועה, והלא דברים קל וחומר! ומה אבדה בשעת הפרשה, דאמרי רבנן רועה — אמר רבי מתה, וכי אבודה בשעת כפרה דאפילו לרבנן מתה, וכי לרבי לא כל שכן שהיא מתה!?

אלא, מסיק רב פפא, תני הכי! כן צריך לשנות: אבודה בשעת הפרשה — לרבי מתה לרבנן רועה, אבודה בשעת כפרה — דברי הכל מתה.

שנינו במשנתנו, רבי אלעזר בריבי שמעון אומר: אם קרבה שניה עד שלא נשחטה הראשונה — תמות שכבר כיפרו הבעלים.

הגמרא דנה בדין "מרגילים", ובמשך הסוגיא יבואר שייכות דין זה למשנתנו.

"מרגילים" מלשון "רגלים" הוא צורת

מיוחדת של הפשטת עור הבהמה, ומפשיטו מן הרגלים⁽¹¹²⁾ ונשאר העור שלם לעשות ממנו מפוח לנפחים או למוכרי דבש ושמן שנותנין הדבש והשמן בעורות כבשים המופשטין שלימים. ולא כשאר הפשטה שחותך בסכין את העור בבטן הבהמה מצוארו ועד זנבו.

תנו רבנן: אין מרגילים ביום טוב, אף על פי שהותרה שחיטת הבהמה והפשטתה, מכל מקום, יפשיטנה כשאר הפשטה ולא ירגיל, והטעם יבואר בהמשך. כיוצא בו — אין מרגילין בככור, אף על פי שנפל בו מום, ולא בפפולי המוקדשין שנפדו ושחטן.

ודנה הגמרא: בשלמא ביום טוב, אין מרגילין, משום דקא טרה טירחא דלא הזיא ליה, שאינה לצורך יום טוב, ולא הותרה מלאכה אלא לצורך יום טוב. אלא בכור, מאן תנא, כלומר, למה אסור, הרי כבר נפדה ואין עליו קדושה?

אמר רב הסדא: בית שמאי היא⁽¹¹³⁾, דאמרי⁽¹¹⁴⁾: בכור בקדושתיה קאי, אף על גב שנפל בו מום עדיין בקדושתו קיים. הלכך לא ירגילו מפני שדומה לעבודה

112. ומוציא רגליו [עם כל הבשר] מן הצואר. תוס' מנחות [סג ב].

113. הקשה השיטה מקובצת: וכי סתם התנא דבריו כבית שמאי!?

ומתרץ שהכי קאמר: כשם שבית שמאי סוברים שאסור לזמן ישראל לאכלו עם הכהן, כן לדין יש להחמיר שלא להפשיטו בדרך הרגלה.

114. כן צריך לגרוס.

אלא בא לומר שאפילו אם הפריש את השניה לאחריות אחרי הפרשת הראשונה, ולכאורה היתה השניה צריכה לילך למיתה כדין מופרש לאיבוד. [ועיין תוס' מנחות פ א] ובתוס' ותוס' הרא"ש וריטב"א יומא [סה א] המבארים שהפרישן בזו אחר זון] אף על פי כן סובר רבי הושעיא שהשניה אינה כמופרשת לאיבוד מפני שאין מצוה בראשון.

111. גירסת השיטה מקובצת.

בקדשים וכמעשה של חולין⁽¹¹⁵⁾.

דתנן, כמו ששינינו במסכת בכורות [לב ב] בית שמאי אומרים: לא ימנה ישראל, לא יצטרף בסעודה, עם הכהן על הככור, בעל מום ששחטו כהן, כשם שאסור לישראל לאכול ככור תם. מפני שבית שמאי סוברים שבכור אפילו במומו — עדיין קיים בקדושתו.

פסולי המוקדשין — מאן תנא, הסובר שאפילו אחרי שנפדו הרי הן בקדושתן?

אמר רב חסדא: רבי אלעזר בריבי שמעון היא, המחמיר בפסולי המוקדשין, וסובר שאפילו אחרי שנפדו ונשחטו קיימים בקדושתן —

מביאה הגמרא ברייתא [ואינה משנתנו! ובמשנתנו סובר שאם היתה שחוטת בשעה שנתכפר באחרת — אינה מתה⁽¹¹⁶⁾] ובה סובר רבי אלעזר בריבי שמעון שפסולי המוקדשין קיימים בקדושתן אפילו אחרי שנפדו ונשחטו —

דתניא: היו לפניו שתי חטאות, אחת תמימה ואחת בעלת מום שהפריש התמימה לאחר שנפל מום בחברתה — תמימה תקרב, בעלת מום תפדה, קודם הקרבת התמימה. נשחטה בעלת מום, שחיטת חולין

לאחר פדיונה, עד שלא נזרק דמה של תמימה — מותרת, בעלת מום באכילה. ואף על גב⁽¹¹⁷⁾ שכאשר נזרק דם התמימה עדיין בשרה קיים — אין דינה כחטאת המתה ומותרת באכילה, לפי שנשחטה לפני זריקת השניה וכבר באה לכלל היתר זביחה — שוב אין בה קדושה. ואם נשחטה, משנזרק [לאחר שנזרק] דמה של תמימה — אסורה, באכילה ואפילו בהנאה, כדין חטאת שכיפרו בעליה באחרת.

רבי אלעזר בריבי שמעון אומר: אפילו בשר בעלת מום, מונח בקדירה ונזרק דמה של תמימה — יוציא את הבשר, לבית השריפה. משום שסובר שאפילו אחר פדיונה ושחיטתה קיימת בקדושתה, ויש עליה תורת חטאת שכיפרו בעליה באחרת.

הלכך, אמר התנא של "מרגילים", הסובר כרבי אלעזר בריבי שמעון, שאין מרגילים בפסולי המוקדשין אף לאחר שנפדו ונשחטו.

הגמרא דנה, למה הוצרך רב חסדא להעמיד בכור כבית שמאי ופסולי המוקדשין כרבי אלעזר בריבי שמעון, הלא מסתבר⁽¹¹⁸⁾ שבית שמאי מחמירין גם בשאר פסולי המוקדשין, וכן מסתבר שרבי אלעזר בריבי שמעון מחמיר גם בככור.

ודנה הגמרא: ורב חסדא — לוקמה, היה

115. כן כתב רש"י כאן.

ובבכורות [לג א] כתב: משום בזיון קדשים. ועיין בשו"ת נודע ביהודה [תנינא יורה דעה סימן קצד] המעיר על שינויי לשונות ברש"י. ועיין במסקנת הסוגיא.

116. ובתוס' יבואר למה בברייתא סובר שאפילו

אחרי שנשחטה קיימת בקדושתה.

117. רש"י בכורות שם.

118. על פי גירסת הצאן קדשים ברש"י, וכן כתב רש"י במסכת בכורות [שם].

יכול להעמיד את הברייתא, **אידי ואידי**, בכור ושאר פסולי המוקדשין, **כבית שמאי**?

ומתצינן: אין הכרח לומר שבית שמאי מחמירין גם בשאר פסולי המוקדשין! **דילמא**, ויתכן לומר: **כי [במה] אמרי בית שמאי** שקיים בקדושתו אפילו אחר שנפל בו מום ונשחט — **בבכור**, משום **דקדושתיה מרחם** וקדושתו חמורה, **אבל** שאר **פסולי המוקדשין** — **לא!** ובית שמאי מודים שאינם קדושים אחרי פדיונם. ורבי אלעזר בריבי שמעון הוא הסובר כן בשאר פסולי המוקדשין.

ומבררין: **ולוקמה**, רב חסדא היה יכול להעמיד את הברייתא, **אידי ואידי**, בכור ושאר פסולי המוקדשין, **כרבי אלעזר בריבי שמעון**?

ומתצינן: אין הכרח שרבי אלעזר בריבי שמעון סובר גם בבכור שקדושתו קיימת לאחר שנפל בו מום ונשחט! **דילמא**, יתכן לומר: **כי אמר רבי אלעזר בריבי שמעון**, שאפילו אחרי פדיון ושחיטה קיימים בקדושתן, רק **בפסולי המוקדשין** (119) **דאלימי למיתפס פדיונן**, שכיון שהן חייבין

בפדיון קדושתן חזקה, **אבל בבכור**, שאין לו פדיון שנאמר (במדבר יח) "לא תפדה", ואם פדאו לא נתפס פדיונו בקדושתו — **לא!** ורבי אלעזר בריבי שמעון מודה שקדושתו לא קיימת אחר שנפל בו מום (120), ורק בית שמאי סוברים כן.

ולפיכך העמיד רב חסדא את הברייתא כבית שמאי לגבי בכור ורבי אלעזר בריבי שמעון לגבי שאר פסולי המוקדשין.

על מסקנא זו שאיסור הרגלה בפסולי המוקדשין הוא אליבא דרבי אלעזר בריבי שמעון הסובר שקדושתן קיימת גם לאחר פדיון ושחיטתן — מקשינן:

ורבי אלעזר בריבי שמעון, וכי לית ליה **הא דתנן** [בכורות לא א]: **כל פסולי המוקדשין שנפדו — נשחטין באיטליו**, מקום מכירת בשר חולין, **ונמכרין באיטליו**, ונשקלין **בליטרא**, כשאר בשר חולין, ואינם קיימים בקדושתן (121). **אלמא**, מוכח, שכיון דשרית ליה, אם מתחילה בשעת הפדיון יודע שיוכל למכור אותה כמכירת בשר חולין בשוק הקצבים — **טפי** [טי"ת קמוצה] **וזבין**, הריהו נותן עבודה יותר דמים ונמצא

119. גירסת השיטה מקובצת.

120. רבינו גרשום מפרש במסכת בכורות [שם] "אבל בכור אין קדושתו חמורה כל כך שיהא תופס פדיונו". כלומר, מה שלבכור אין פדיון אינו משום חזק קדושתן אלא משום שאין קדושתו חמורה כל כך. וראה רבינו גרשום כאן, שלכאורה כותב ההיפך ממה שכתב שם.

121. כן פירש רש"י, וכן משמע מלשון הגמרא.

והקשה הברכת הזבח במסכת בכורות [שם]: **למה** צריך להוכיח מהלכה זו של נשחטין באיטליו שקדושתן אינה קיימת, הלא בפשטות יש כאן קושיא, שמשם מוכח שבשביל ריווח של הקדש מותר לזלזל בהן ולמוכרן באיטליו, ולמה לא התיר רבי אלעזר בריבי שמעון להרגילה משום ריווח הקדש? ויותר מכך קשה על רש"י: איך מוכח משם שאינם קיימים בקדושתם, הלא שפיר יש לומר שהם קיימים בקדושתן, ובכל זאת התירו חכמים למכרן באיטליו משום ריווח

שההקדש מרוויח מכך, אם כן, **הכא** (122) **נמי**, גבי להפשיט אותה דרך רגליה, **אי שרית ליה להרגיל** – **טפי ופריק**, יתן עבורה יותר דמים ביודעו שכאשר יפשיטנה בצורה זו יתייקר עורה, ולמה לא נתיר לו להרגיל כדי להרוויח להקדש?

ומתצינן: **אמר רבי מרי בריה דרב כהנא: מה שמשביח בעור פוגם בבשר**. לפי שנוזהר מלחתוך העור ומקלקל שלימותו שיהא ראוי למפוח, ומקלקל וחותך הבשר, ונמצא שסוף סוף הקדש אינו מרוויח בדבר. מה שאין כן במכירה באיטליז שהקדש יכול רק להרוויח מכך בלי הפסד.

מביאה הגמרא עוד שני תירוצים, ולפיהן (123) לא צריך להעמיד את הברייתא האומרת שאין מרגילין בבכור ובפסולי המוקדשין כדברי בית שמאי וכרבי אלעזר בריבי שמעון. ואמנם, לכולי עלמא אסור להרגיל,

אפילו למאן דסובר שאינם קיימים בקדושתן, ומפני טעמים אחרים אסור להרגיל.

אמרי במערבא משמיה דרבי אבין: לכן אסור להרגיל, מפני, שבמוכרו את העור (124) לצורך מפוח בעודה על הקדשים – נראה כעובד עבודה בקדשים. ובזיון גדול הוא, הילכך אסרוהו חכמים. [ואינה עבודה ממש, שהרי לאחר שחיתתה לא שייך עבודה, אלא "נראה" כעבודה].

רבי יוסי בר אבין אמר: לכן אסור להרגיל, משום שאם נתיר לו – ישהנו ולא ישחטנו עד שימצאו לו קונים לצורך מפוח, וגזרו גזרה שמא יגדל מהם עדרים עדרים, ויבוא לידי תקלה באיסור גיזה ועבודה בפסולי המוקדשין בעודן בחיים. וגיזה ועבודה אסורין אפילו לאחר פדיון [בכורות יד א].

הדרן עלך ולד חטאת

שמעון בריבי אלעזר שאפילו בשר בקדירה יוצא לבית השריפה, הלא משעה שנפדו יוצאין מקדושתן? ועיין שם עוד שהאריך.

122. גירסת השיטה מקובצת.

123. מבואר על פי רש"י [בכורות שם]. **צאן קדשים והגר"א ועיין בית יוסף יורה דעה סימן שז שהרמב"ם לא פירש כן. ועיין ברכת הזבח**.

124. על פי רש"י בכורות שם. **צאן קדשים**.

של הקדש, ואין זה סותר כלל למה שסובר שיש לה תורת חטאת שכיפרו בעליה באחרת?

ואם נתרץ שרש"י סבר שאם אכן קיימים בקדושתן, לא היו חכמים מתירין לזלזל בהם ולמוכרם באיטליז בשביל ריווח דהקדש, ומוכח שאינם קיימים בקדושתן, אם כן, קשה: מה מתרצת הגמרא "מה שמשביח בעור פוגם בבשר", פירוש שאין ריווח להקדש ובמכירה באיטליז יש ריווח להקדש, ואיך מתורצת הקושיא, הלא אפילו אם הוכח משם שאינם עומדים בקדושתן, עדיין קשה למה אמר רבי